

Arrest

nr. 278 495 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X
2. X
handelend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam, en X, samen met X handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 9 augustus 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juli 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 september 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, bij aangetekend schrijven van 15 oktober 2020, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 25 juli 2022 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing artikel 9bis van de wet van de Vreemdelingenwet, tot

een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 25 juli 2022 ter kennis werd gebracht en waarop ook haar twee minderjarige kinderen staan vermeld, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [M.S.N.]

[...]

nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

[I.I.I.A.A.E.] [...], nationaliteit Egypte

[A.I.] [...], nationaliteit: Egypte

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 372 en 373 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheids-beginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hun betoog luidt als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Op 25 juli 2022 werd vervolgens een beslissing genomen waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk omdat er geen “buitengewone” omstandigheden zouden zijn aangetoond.

De bestreden beslissing, waarbij vervolgens een bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten, werd opgelegd na de afwijzing van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Het gezag over de persoon van het kind wordt gezamenlijk uitgeoefend door beide ouders, tot aan de meerderjarigheid of de ontvoogding van het kind (artikel 372 en 373 OBW).

In de bestreden beslissing wordt daarentegen enkel aan de moeder van het gezin (mevrouw [M.S.N]), als wettelijke vertegenwoordiger van de twee minderjarige kinderen, een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten.

De vader van het gezin (de heer [I.I.A.A.] [...]) verkreeg op 25 juli 2022 eveneens een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten (een bevel om het grondgebied te verlaten), maar zonder dat de twee minderjarige kinderen op deze beslissing werden vermeld.

Het blijkt niet waarom de verwerende partij enkel de moeder van het gezin beschouwd als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen. De vader van het gezin is tevens verblijvende in België. Het volledige gezin is samenwonend, hetgeen de verwerende partij gekend is. De vader van het gezin oefent dan ook gezamenlijk met de moeder van het gezin het ouderlijk gezag uit.

Artikel 372 en 373 OBW worden derhalve geschonden.

DERDE ONDERDEEL

3. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

4. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Dit geldt in het bijzonder gelet op de langdurige periode dat de verzoekende partij verblijvende is in België en de belangen van de minderjarige kinderen. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de elementen gekend in het administratief dossier (zoals aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing van 25 juli 2022 omvat echter op geen enkele manier een individueel onderzoek of afdoende motivering inzake de (bekende) persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

5. De minderjarige [I.] is verblijvende in België sinds 15 september 2015. Hij groeide verder op in België gedurende een periode van bijna zeven jaar. De minderjarige [E.] werd geboren in België [...]. De minderjarige kinderen zijn alhier schoolgaand en hebben hier hun sociale banden ontwikkeld, zoals door hen aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 15 oktober 2020.

De omgeving alwaar de minderjarige kinderen verder zijn opgegroeid is op geen enkele manier te vergelijken met Egypte, waardoor hun belangen ernstig worden geschaad. De minderjarige kinderen [E.] en [I.] zouden bovendien verplicht worden om hun school in België af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige.

Dat de minderjarige kinderen zonder legaal verblijf in België woonachtig zijn, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige kinderen op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt.

Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige kinderen om terug te keren naar Egypte - waarmee de minderjarige kinderen geen enkele band meer hebben en waardoor hun scholing in België wordt afgebroken - is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

De minderjarige kinderen vormen een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige kinderen in hun jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van hun ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat zij nog kwetsbaarder zijn dan een “modaal” kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een “life-event” is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan.

Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie

tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven. Dit geldt in het bijzonder bij een gedwongen verhuis naar Egypte.

Bovendien zijn er bijzondere (medische) zorgen rond [E.], de jongste dochter van het gezin. Zij heeft een ernstige hartafwijking, waarvoor zij werd geopereerd op 7 juli 2020. Een verdere cardiale follow-up (opvolging) is hierdoor noodzakelijk.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige kinderen en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Deze belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet nochtans dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM evenals de artikelen 3, 6, 8 en 29 IVRK, dringt zich op.

6. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven

die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, idem, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Egypte werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

7. In casu kan door verweerder niet worden verwezen naar de genomen beslissing van 25 juli 2022, waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet als onontvankelijk werd beoordeeld, om te stellen dat alsnog een beoordeling zou zijn gebeurd op basis van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet (gelet op de beschermde private belangen van verzoeker) voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaat-regel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld ten aanzien van de verwijderingsbeslissing.

Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Onder de toepassing van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient rekening te worden gehouden met de private belangen van de verzoekende partij.

Met de bestreden beslissing wordt evenwel een terugkeerverplichting opgelegd in hoofde van verzoeker, hetgeen een andere, verschillende beslissing is dan de weigering van een machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (waarbij enkel een beoordeling wordt gemaakt of er in casu “buitengewone omstandigheden” voorhanden zijn in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij moet terugkeren, na zijn verblijf in België, naar Egypte na een zeer langdurige afwezigheid. De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De beslissing over de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet beoordeelt daarentegen slechts of er in casu “buitengewone omstandigheden” voorhanden zouden zijn. Dit omvat geen terugkeerverplichting. Hieruit volgt, in tegenstelling tot de thans bestreden beslissing, dan ook niet dat de verzoekende partij het grondgebied ook daadwerkelijk moet verlaten. De verzoekende partij dient dit enkel te doen indien zij een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wil bekomen, omdat er geen “buitengewone omstandigheden” zouden bestaan.

Doordat de beoordeling op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet geen terugkeerverplichting inhoudt, achtte verweerder het noodzakelijk om nog een bijkomende beslissing te nemen, met name het bevel om het grondgebied te verlaten (de thans bestreden beslissing).

Dit duidt andermaal op het verschil tussen beide beslissingen.

De beslissing inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf is daarom niet te vereenzelvigen met de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Beide zijn dan ook verschillend.

De motivering gegeven in de beslissing genomen naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, kan bijgevolg niet automatisch of evident worden doorgetrokken naar een bevel om het grondgebied te verlaten. De finaliteit van een bevel om het grondgebied te verlaten (waarbij de verzoekende partij het grondgebied moet verlaten) is immers verschillend van het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet omwille van “buitengewone omstandigheden” (zie hierboven).

De belangenafweging verschilt derhalve op dezelfde fundamentele wijze, temeer aangezien artikel 74/13 Vreemdelingenwet expliciet de verplichting oplegt aan de gemachtigde om rekening te houden met de private belangen van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (hetgeen te onderscheiden is van de beslissing over de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Hierdoor dienen ook de elementen die niet kunnen beschouwd worden als “buitengewone omstandigheden” in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in de gemaakte beoordeling te worden betrokken ten aanzien van het opleggen van een verwijderingsbeslissing. Deze beslissing betekent immers dat er een terugkeerverplichting zou worden opgelegd, hetgeen niet het geval is indien er geen “buitengewone omstandigheden” worden weerhouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Een afdoende motivering in de bestreden beslissing is derhalve niet aangetoond.”

3.2.1. Het eerste onderdeel van verzoekers' middel is gesteund op de veronderstelling dat de beslissing van 25 juli 2022 waarbij hun aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard door de Raad zal worden vernietigd. Voormeld beroep werd door de Raad evenwel verworpen, zodat verzoekers' uiteenzetting niet dienstig is en geen aanleiding kan geven tot de vaststelling dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

3.2.2. Het feit dat verweerder de namen van de twee minderjarige kinderen heeft vermeld op het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en niet op het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de vader van deze kinderen werd betekend laat daarnaast, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, niet toe te oordelen dat verweerder in vraag zou stellen dat beide ouders het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen en de wettelijke vertegenwoordigers zijn van hun minderjarige kinderen. De vermelding van deze kinderen op het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoekster werd betekend leidt slechts tot de vaststelling dat verweerder niet uit het oog verloor dat de gezinseenheid dient te worden gerespecteerd.

Tot een schending van de artikelen 372 en 373 van het BW kan niet worden besloten.

3.2.3. In artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 is vastgelegd wat wordt bedoeld met “bestuurshandeling”, “bestuur” en “bestuurde” in het raam van deze wet is en uit het betoog van verzoekers kan niet worden afgeleid dat deze bepaling werd geschonden.

3.2.4. De Raad merkt verder op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verzoekers correct aangeven, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, uiteengezet dat hij overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van dezelfde wet bedoelde documenten. Hij heeft hierbij nader

toegelicht dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij heeft eveneens geduid dat haar twee minderjarige kinderen haar dienen te vergezellen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Tevens moet erop worden gewezen dat de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verweerder er, in regel, enkel toe noopt om de motieven op grond waarvan hij de bestreden beslissing nam mee te delen en niet om steeds uiteen te zetten waarom hij meende dat er geen belemmeringen zijn om deze beslissing te nemen of om toe te lichten waarom deze beslissing niet strijdig is met allerhande verdragsbepalingen. Een positieve motivering volstaat in beginsel (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, p. 162-163). Daarnaast moet worden benadrukt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weliswaar bepaalt dat wanneer verweerder een beslissing tot verwijdering neemt hij met bepaalde gegevens rekening moet houden, doch dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). Ook artikel 8 van het EVRM en de artikelen van het Kinderrechtenverdrag waarnaar verzoekers verwijzen leggen verweerder geen bijkomende motiveringsverplichting op en voorzien niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een belangenafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verzoekers benadrukken dat alvorens kan worden overgegaan tot het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een individueel onderzoek is vereist. Zij verwijzen in dit verband naar de nood om de duur van hun verblijf in het Rijk en de belangen van de minderjarige kinderen, “zoals aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis [van de] Vreemdelingenwet”, in aanmerking te nemen. Uit de beslissing waarbij verzoekers’ aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard blijkt dat verweerder de gegevens die verzoekers aanhaalden in deze aanvraag bij zijn besluitvorming heeft betrokken. Verweerder heeft in voormelde beslissing, die verzoekers samen met de in casu bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, duidelijk aangegeven dat hij van oordeel was dat de aangebrachte gegevens niet volstonden om aan te nemen dat verzoekers niet in de mogelijkheid zouden zijn om zich, met hun kinderen, naar hun land van herkomst te begeven om er, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, een verblijfsmachtiging aan te vragen. De Raad dient hier te benadrukken dat de afwijzing van een aanvraag om machtiging tot verblijf die, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, werd ingediend door een onwettig in het Rijk verblijvende vreemdeling op grond van de vaststelling dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond tot gevolg heeft dat deze vreemdeling België dient te verlaten. De in casu bestreden beslissing impliceert evenzeer dat verzoekster het grondgebied van het Rijk dient te verlaten. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun betoog dat de draagwijdte van beide beslissingen zo verschillend is dat verweerder bij het nemen van de in casu bestreden beslissing nogmaals expliciet had dienen toe te lichten waarom gegevens of beweringen waaromtrent hij reeds motiveerde waarom zij niet toelaten te oordelen dat verzoekers zich niet naar het buitenland kunnen begeven niet beschouwde als een beletsel om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers, toen de bestreden beslissing hen werd ter kennis gebracht, perfect op de hoogte waren van de redenen waarom verweerder de door hen aangebrachte gegevens niet beschouwde als elementen die een beletsel zouden kunnen vormen om deze verwijderingsmaatregel te nemen. Het doel dat door de formele motiveringsplicht wordt beoogd werd hoe dan ook bereikt. Verzoekers’ betoog omtrent gevallen waarbij slechts kennis kan worden genomen van de motieven die aan de basis liggen van een administratieve beslissing na inzage van het administratief dossier is in voorliggende zaak irrelevant.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.5. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder duidelijk dat verweerder rekening hield met de verplichting, die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen. Verweerder heeft namelijk, zoals reeds gesteld, alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissing te nemen eerst de beslissing genomen waarbij verzoekers’ aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. In deze beslissing heeft hij uiteengezet waarom hij oordeelde dat het hoger belang van verzoekers’ kinderen, de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en de gezondheidstoestand van verzoekers en hun kinderen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – en

dus omstandigheden die het bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst om er een verblijfsmachtiging aan te vragen – vormen. Hieruit blijkt al dat verweerder de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, in aanmerking nam. Verweerder heeft in het administratief dossier tevens een nota opgenomen, waarin hij uitdrukkelijk heeft verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en heeft opgemerkt dat het hoger belang van verzoekers' kinderen en het gezins- of familieleven geen belemmering vormen voor een terugkeer naar Egypte. Hij heeft hierbij opgemerkt dat de kinderen niet worden gescheiden van de ouders en dat niet blijkt dat de kinderen in Egypte niet verder naar school kunnen gaan. Verweerder heeft ook opgemerkt dat enkel inzake verzoekers' dochter medische problemen werden gesignaleerd en dat hij kennis nam van het feit dat dit kind twee jaar geleden werd geopereerd. Hij stelde dat uit de medische attesten niet kan worden afgeleid dat dit kind hierdoor heden niet zou kunnen reizen.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting niet aan dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet respecteerde of dat de gedane vaststellingen incorrect zijn.

Tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden besloten.

3.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient de Raad te benadrukken dat verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoekers of hun minderjarige kinderen, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in hun privé- of gezinsleven, die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van deze verdragsbepaling bedoelde gevallen. Voorts merkt de Raad op dat niet kan worden aangenomen dat verzoekers' gezinsleven door de bestreden beslissing in het gedrang komt. Al de gezinsleden zijn immers onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Door toe te lichten dat hun oudste kind reeds zeven jaar in het Rijk verblijft en dat hun jongste kind in België werd geboren en dat het niet in het belang van de kinderen is dat zij zich naar een land dienen te begeven waar hun leefomgeving anders zal zijn en waar zij geen Nederlandstalig onderwijs zullen kunnen volgen tonen verzoekers, aan wie reeds verscheidene malen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, ook niet aan dat enig aspect van hun privéleven of dat van hun kinderen dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. De Raad benadrukt dat verzoekers aan de loutere omstandigheid dat zij en hun kinderen in precair en illegaal verblijf een leven zouden hebben opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM kunnen ontleen (cf. EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon/Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstantinov/Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi/Verenigd Koninkrijk EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie/Noorwegen). Deze verdragsbepaling vormt geen vrijgeleide die toelaat om, in elk geval, alle andere regels zonder meer aan de kant te schuiven. Verzoekers stellen correct dat hun kinderen niet verantwoordelijk zijn voor de keuzes die hun ouders hebben gemaakt, doch dit impliceert niet dat de ouders te allen tijde naar de situatie van hun kinderen kunnen verwijzen om zelf een verblijfsrechtelijk voordeel te bedingen waartoe zij niet gerechtigd zijn. Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van haar kinderen heeft vermeld. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat verweerder een onvoldoende gewicht heeft toegekend aan het hoger belang van hun kinderen. De Raad merkt inzake verzoekers' bemerking dat hun kinderen in Egypte in een andere leefomgeving zullen terechtkomen, dat zij moeten worden beschouwd als kwetsbare personen en dat de stabiliteit en continuïteit van hun bestaan door de bestreden beslissing wordt geraakt op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals oordeelde dat er kan van worden uitgegaan dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90; EHRM, Veljkovic-Jukic/Zwitserland, 21 oktober 2020, §§ 52 en 55). Met hun betoog maken verzoekers niet aannemelijk dat er onoverbrugbare obstakels zouden bestaan die zouden verhinderen dat de kinderen hun ouders naar Egypte volgen om daar hun leven verder te zetten. De Raad benadrukt dat verweerder in de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard uitvoerig heeft uiteengezet dat, gezien verzoekers de Nederlandse taal niet goed beheersen, doch wel Arabisch spreken,

niet kan worden aangenomen dat hun kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand zullen hebben dat zij niet meer kunnen aansluiten op school in een land waar zij bovendien over een ruim familiaal netwerk beschikken. Hij heeft uiteengezet dat er geen bewijs werd geleverd aangaande hechte sociale banden en er blijkt hoe dan ook niet dat eventuele banden die zij zouden hebben opgebouwd met personen in België niet verder kunnen worden onderhouden vanuit het buitenland.

Er kan dan ook niet worden geoordeeld dat er in casu een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die zou verhinderen dat ten aanzien van verzoekster en haar kinderen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.6. Waar verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat de genoemde artikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (cf. RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)). Zoals reeds aangegeven kan ook niet worden vastgesteld dat verweerder enig belang van de minderjarige kinderen miskende door een beslissing te nemen die rekening houdt met de vereiste om de gezinseenheid te respecteren en die niet impliceert dat de kinderen zich niet verder kunnen ontwikkelen in een stabiele omgeving.

3.2.7. De uiteenzetting van verzoeker leidt voorts niet tot het besluit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.9. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK